

Високата Порта или и прѣдъ самия Султанъ, па, ако има възможность, и прѣдъ нѣкои чужди посолства, особено же прѣдъ руското, за да се прѣдстави положението въ цѣлата му грозота и да се ходатайствува за туряне край на злините, продължавани и слѣдъ съвършеното потъпкване на възстанието. Тия срѣщания и тия събрания се приповтаряха толкозъ по-често, колкото по-подробно се узнаваха отъ день на день извършенитѣ и извършванитѣ още ужаси, се узнаваха било чрѣзъ писма, било чрѣзъ спасени по чудо нѣкои злощастници,, успѣли да се дотѣтрятъ съ още по-голѣмо чудо до Цариградъ и криени при нѣкои свои роднини или приятели или просто познайници българи или и другородни християни. Голѣми бѣха отъ всичко това душевнитѣ вълнения у всички, не по-малко, обаче, бѣше и усърдието,, съ което се търсѣха срѣдства, за да се помогне на пострадалитѣ и въобще на измъчвания народъ *).

IV.

Смушения въ Цариградъ.

Но, ако българитѣ въ Цариградъ се вълнуваха и безпокоеха за всичко това, положението на самитѣ турци въ тоя градъ не бѣше въ онова врѣме по-розово. Тѣ бѣха като поразени, но за това и силно развълнувани духомъ. Рѣдко турската империя се е нахождала въ та-

*) Между постъпкитѣ, които нѣкои отъ цариградскитѣ българи бѣха направили по-малко или по-вече тайно при нѣкои чужди прѣдставители, бѣше и оная при английския тогава посланникъ Съръ Елиотъ, починалъ миналата година. Той ги изслушалъ, но въ отговоръ имъ казалъ слѣдното: „Жално е наистина това, което се върши днесъ въ България, но прѣдъ общата политика едва ли има значение фактътъ, че турцитѣ, разярани отъ българското възстание, изтрѣбили нѣколко хиляди българи, или пъкъ българитѣ, отчаяни, изтрѣбили нѣколко хиляди турци“.